

Bronnen: [De Morgen](#) - [Een.be](#)

Hieronder kan je de beklievende reportage 'Het gewicht van eenzaamheid' van Koppen op Eén herbekijken (klik op de foto). Daarna kan het opiniestuk van Tim Verheyden lezen dat gisteren in De Morgen verscheen.

"Vorige week nog kreeg ik telefoon van een vrouw die sinds november niet meer buiten was geweest. De overheid moet godverdomme beseffen dat eenzaamheid een echt probleem is." Steffen Van Wymeersch, zorgregisseur in Brussel, gaat bij ouderen langs om hen in contact te brengen met de diensten die ze nodig hebben. Maar achter die praktische noden schuilt een veel dieper probleem: dat van de eenzaamheid. Volgens een studie van de Koning Boudewijnstichting zijn tegen 2020 meer dan 1 miljoen ouderen eenzaam in ons land. Maar door de staats hervorming en besparingen dreigen projecten als dat van de zorgregisseurs te verdwijnen. "Dat zou een ramp zijn," zegt Rosetta (80) in haar krappe woonkamer in één van de vele sociale woonblokken in de hoofdstad. "Als ik eender welk probleem heb en ik bel Steffen, dat staat hij hier. Zelf heb ik geen familie meer".

Voor eenzaamheid kies je niet. Voor iemand zorgen wél

OPINIE in De Morgen – 27/03/14

Tim Verheyden is journalist en presentator van het VRT- reportagemagazine 'Koppen'. Hij woont in Brussel. 'Koppen' zendt vanavond de reportage 'Het gewicht van eenzaamheid' uit. "Snel moet duidelijk worden hoe projecten als de 'zorgregisseurs' in de toekomst gefinancierd kunnen worden."

Ver weg van discussies over de nieuwste smartphones, de beste koffiebars of de kostprijs van de beveiliging van een president, hopen mensen alleen dat iemand hun dag even komt opfleuren. Voor eenzaamheid kies je niet. Voor iemand zorgen wél
De zorgregisseurs in Brussel trekken aan de alarmbel. Zij zijn hulpverleners die ouderen begeleiden zodat ze zo lang mogelijk alleen kunnen wonen. Het project in Brussel-centrum

dreigt te verdwijnen, omdat het Riziv noch de Brusselse overheid van eerstelijnsbegeleiding van ouderen een prioriteit maakt. Door de zesde staatshervorming is ouderenzorg binnenkort geen federale bevoegdheid meer, en is op een tiental weken van de verkiezingen niet duidelijk welk beleid er na 25 mei zal gevoerd worden.

Als het project geen subsidies meer krijgt, brengt dat niet alleen de opvang van alleenwonende bejaarden in het gedrang. Door het verdwijnen van zogenoemde 'outreaching' projecten lijkt het gevecht tegen de stijgende eenzaamheid bij voorbaat verloren.

Haast elke dag loop ik voorbij de sociale woonblokken aan de Papenvest in Brussel. Afgeleefde wooncomplexen waar sinds hun bouw in de jaren '70 of '80 niemand meer naar omkeek. Weinig vrolijkheid in de grijze hoogbouw. Zoals er zo veel zijn in Vlaanderen en Brussel.

Vorige week ging ik voor het eerst naar binnen, samen met Steffen, zorgregisseur in Brusselcentrum en één van de elf zorgregisseurs in het hele gewest. We zijn op bezoek bij Rosetta, ergens rond de 80. Rosetta is nerveus, omdat Steffen later is dan verwacht. Hij is haar enige contact met de buitenwereld: hij helpt haar met facturen of boodschappen. Of ze praten gewoon over het leven en hoe moeilijk het is om op niemand te kunnen rekenen.

Verdoken tristesse

De toewijding waarmee Rosetta haar 60 vierkante meter groot appartementje proper houdt, is omgekeerd evenredig met de tristesse die in haar ogen te lezen is. De vergeelde foto's van een mooie jonge Italiaanse vrouw met haar intussen overleden man tonen dat het leven er heel anders had kunnen uitzien. Maar alleen zijn, daar kies je niet voor. Zelfs als je sterk genoeg bent om alleen door het leven te gaan, duikt in sommige gevallen het gevecht met de eenzaamheid op. En niet iedereen is even sterk om die strijd te winnen. Hoogstens hem te laten gedijen. En dan nog.

Steffen wordt er dagelijks mee geconfronteerd, zeker in grootstad Brussel waar 15 procent van de ouderen eenzaam is. Maar ook in Vlaanderen is bijna 13 procent van de ouderen "ernstig eenzaam". Uit een onderzoek van de Koning Boudewijnstichting blijkt dat als het percentage eenzame ouderen op hetzelfde niveau blijft, er tegen 2020 meer dan 1 miljoen eenzame bejaarden zullen zijn.

Ik woon graag in Brussel, het centrum is mijn dorp geworden. Hoewel je het op het eerste gezicht niet zou denken, kan het sociale weefsel in een stad heel erg nauw zijn. Maar tot vorige week had ik er nooit bij stilgestaan dat heel veel mensen ongewild uitgesloten worden van het alledaagse sociale leven. Wat voor veel jonge hoofdstedelingen haast een

vanzelfsprekendheid is, is voor heel veel ouderen een luxe geworden. We moeten daar nu op durven inzetten. Als initiatieven als de zorgregisseurs verdwijnen, is dat een kleine ramp voor veel mensen.

Hun dag opfleuren

In 2010 zijn over heel België projecten ingediend die er mee voor zorgen dat mensen langer kunnen thuis blijven. Eén van die projecten was dat van de zorgregisseurs. Vandaag heeft het project zijn nut bewezen. Bij het Riziv liggen opnieuw 60 dossiers op goedkeuring te wachten. Waarschijnlijk zal maar een derde goedgekeurd worden. Net daarom moet snel duidelijk worden hoe dit soort projecten in de toekomst gefinancierd kan worden. Het zijn dit soort hulpverleners die er mee voor zorgen dat ouderen thuis kunnen blijven wonen zonder dat ze vereenzamen. Ver weg van discussies over de nieuwste smartphones, de beste koffiebars of de kostprijs van de beveiliging van een president, hopen mensen alleen dat iemand hun dag even komt opfleuren. Voor eenzaamheid kies je niet. Voor iemand zorgen wél.

Dit delen:

- [Klik om te delen met Twitter \(Wordt in een nieuw venster geopend\)](#)
- [Klik om te delen op Facebook \(Wordt in een nieuw venster geopend\)](#)